

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 16 0 U 001037 20 Uvp
Banjaluka, 4.5.2022. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija: Smiljane Mrše, kao predsjednika vijeća, Ljiljane Bošnjak Glizijan i Svjetlane Knežević, kao članova vijeća, uz učešće Mire Mačkić, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi M. B. iz K. D. (u daljem tekstu: tužilac), zastupanog po punomoćniku R. T., advokatu iz K. D. protiv rješenja broj: ...od 10.2.2020. godine Uprave ... (u daljem tekstu: tužena), u predmetu ponavljanja postupka izlaganja na javni uvid podataka o nepokretnostima, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Prijedoru broj: 16 0 U 001037 20 U od 30.6.2020. godine, u sjednici vijeća, održanoj dana 4.5.2022. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Odbija se zahtjev tužioca za naknadu troškova upravnog spora i sastava zahtjeva.

Obrazloženje

Pobijanom presudom je odbijena tužba, podnesena protiv uvodno označenog osporenog akta tužene, kojim je odbijena žalba tužioca, izjavljena protiv zaključka Područne jedinice K. D. broj: ... od 27.11.2019. godine. Tim zaključkom je odbačen, kao neblagovremen, prijedlog tužioca za ponavljanje postupka, okončanog rješenjem Komisije za izlaganje na javni uvid podataka o nepokretnostima i utvrđivanje prava na nepokretnostima na teritoriji Opština K. D. broj: ... od 27.12.2017. godine, kojim je utvrđen sadržaj nepokretnosti u PLN broj 4 K.O. F. i utvrđeno pravo zajedničke svojine u korist tužioca i R. S. sa po ½ dijela.

Odbijanje tužbe nižestepeni sud je obrazložio navodima da je tužilac podnio prijedlog za ponavljanje postupka dana 28.1.2019. godine, koji je okončan rješenjem Komisije od 27.12.2017. godine iz razloga što nije učestvovao u tom postupku, shodno članu 234. stav 1. tačke 9. Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 13/02, 87/07, 50/10 i 66/18, u daljem tekstu: ZOUP), ali da je taj prijedlog očigledno neblagovremen, kako to proističe iz akata upravnih organa, s obzirom da je odredbom člana 237. stav 1. tačka 5. ZOUP propisano da stranka može tražiti ponavljanje postupka u slučaju iz člana 234. stav 1. tačke 9. ZOUP u roku od mjesec dana od dana kada je rješenje dostavljeno. S obzirom da se u spisu zatiče dostavnica iz koje proističe da je tužilac 13.1.2018. godine primio rješenje od 27.12.2017. godine i PLN, jer je potpisao lično dostavnicu, zaključio je da je tužilac nakon više od godinu dana podnio prijedlog za ponavljanje postupka u odnosu na datum prijema rješenja od 27.12.2017. godine. Posebno je obrazložio da je tužilac bio u obavezi da, shodno članu 239. ZOUP u prijedlogu za ponavljanje postupka učini vjerovatnim okolnosti na kojima

zasniva svoj prijedlog, ali i okolnosti da je prijedlog podnesen u zakonskom roku, što tužilac nije učinio, a da je paušalna i ničim dokazana tvrdnja da potpis na dostavnici nije njegov.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev) tužilac pobija njenu zakonitost zbog povreda propisa o postupku, koje su od uticaja na rješenje stvari i pogrešne primjene materijalnog prava. U zahtjevu navodi tok upravnog postupka vezanog za izlaganje na javni uvid podataka o nepokretnostima i utvrđivanju prava na nepokretnostima, a da nije primio rješenje od 27.11.2019. godine, sa tvrdnjom da taj postupak nije pravilan, jer da je Komisija trebala sprovesti redovan ispitni postupak, zbog čega sve smatra da to rješenje nije zakonito. Smatra nezakonitim i novi postupak, koji je pokrenut po njegovom prijedlogu za ponavljanje postupka, te tvrdi da je za rješenje od 27.12.2017. godine saznao 10.1.2019. godine, kada je njegov punomoćnik primio rješenje Osnovnog suda u Kozarskoj Dubici broj: 79 0 P 001143 18 P 2 od 4.1.2019. godine, a da je prijedlog za ponavljanje postupka podnio 28.1.2019. godine, zbog čega smatra da je taj prijedlog blagovremen. Ističe da su neprihvatljivi navodi nižestepenog suda u vezi sa danom prijema rješenja, jer da riječ „lično“, koja je navedena na dostavnici, predstavlja glupost, tako da je netačan zaključak da je to tužiočev potpis, jer je sud trebao provesti grafološko vještačenje. Navodi primjere sudske prakse u vezi sa ličnom dostavom rješenja, te tvrdi da se nije moglo samo na osnovu dostavnice u spisu zaključiti da je tužilac lično primio sporno rješenje. Predložio je da se zahtjev uvaži, pobijana presuda preinači i predmetna stvar meritorno riješi, ili presuda ukine i predmet vrati na ponovni postupak, uz naknadu troškova podnesenog zahtjeva i sudskih taksa.

Tužena u odgovoru na zahtjev navodi da ostaje kod razloga iznesenih u obrazloženju osporenog akta, sa prijedlogom da se zahtjev odbije.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu, odgovor na zahtjev, te ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu odredbe člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS), odlučeno je kao u izreci ove presude, iz sljedećih razloga:

Pobijana presuda je pravilna i zakonita, a tužilac navodima u zahtjevu ne dovodi u pitanje tu pravilnost i zakonitost.

Iz stanja spisa proističe da je rješenje Komisije broj: ... od 27.12.2017. godine postalo konačno i pravosnažno, a da je tužilac dana 28.1.2019. godine podnio zahtjev za ponavljanje postupka izlaganja na javni uvid nepokretnosti, okončanog rješenjem Komisije od 27.12.2017. godine. Zaključkom prvostepenog ograna od 27.11.2019. godine je prijedlog odbačen, kao neblagovremen, uz utvrđenje da je tužilac sporno rješenje primio 13.1.2018. godine, pa kako je 28.1.2019. godine podnio prijedlog, to proističe da prijedlog nije podnio u roku od mjesec dana od dana kada je rješenje dostavljeno, kako je to propisano članom 237. stav 1. tačka 5. ZOUP. Osporenim aktom je potvrđeno činjenično utvrđeno i pravni zaključak prvostepenog organa, a pobijanom presudom je nižestepeni sud potvrdio pravilnost odlučivanja tužene, iz razloga koji su već navedeni.

Iz rješenja Osnovnog suda u Kozarskoj Dubici od 4.1.2019. godine, kojim se nastavlja postupak, koji je prekinut rješenjem tog suda od 12.12.2017. godine, proističe da je još tada taj postupak prekinut zbog postupka izlaganja na javni uvid podataka o nepokretnostima, tako da su neosnovane tvrdnje tužioca da on nije znao za taj postupak. Međutim, da bi se uopšte moglo raspravljati o osnovanosti prijedloga za ponavljanje postupka, isti se ispituje u formalnom

smislu, kako je to propisano članom 241. ZOUP, pa se ispituje da li je prijedlog blagovremen, izjavljen od ovlaštenog lica i da li su okolnosti, na kojima se prijedlog zasniva, učinjene vjerovatnim. U slučaju da nisu ispunjeni ti uslovi, prijedlog se odbacuje zaključkom.

Nakon što je prvostepeni organ utvrdio da je tužilac 13.1.2018. godine lično primio rješenje Komisije, te PLN, kako je to konstatovano na dostavnici, nije bio u obavezi da utvrđuje druge činjenice, jer je upravo tužilac bio dužan da, shodno članu 239. ZOUP, u prijedlogu učini vjerovatnim kako okolnosti na kojima zasniva prijedlog, tako i okolnosti da je prijedlog podnesen u zakonskom roku, što tužilac nije učinio, pa se odluke upravnih organa ukazuju pravilnim, o čemu je dovoljne i pravilne razloge dao nižestepeni sud.

Iz iznijetih razloga, po ocjeni ovog suda, pobijanom presudom nisu ostvareni razlozi nezakonitosti, predviđeni odredbom člana 35. stav 2. ZUS, pa se zahtjev tužioca za njeno vanredno preispitivanje odbija, na osnovu odredbi člana 40. stav 1. istog zakona.

Odbijanje zahtjeva za naknadu troškova spora iz stava 2. presude se zasniva na odredbi člana 49. a) ZUS, kojom je propisano da stranka koja izgubi spor je dužna da protivnoj stranci nadoknadi troškove spora. Kako je zahtjev tužioca odbijen, kao neosnovan, to nije bilo osnova da mu se odrede troškovi koje je povodom istog imao.

Zapisničar
Mira Mačkić

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Ačić